

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. 12. 2024 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. [REDACTED] a soudkyň JUDr. [REDACTED] a JUDr. [REDACTED] v trestní věci obžalovaného [REDACTED], rozeného [REDACTED], narozeného [REDACTED],

takto:

K odvolání obžalovaného [REDACTED], rozeného [REDACTED], narozeného [REDACTED], se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu v Tachově ze dne 9. 9. 2024 č. j. 1 T 97/2024 – 393 ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. b) trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že se jmenovaný obžalovaný

odsuzuje

podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 (dva) roky a 3 (tři) měsíce.**

Podle § 81 odst. 1, § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **5 (pěti) let za současného vyslovení dohledu** nad obžalovaným.

Podle § 85 odst. 3 a § 48 odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá povinnost** se ve zkušební době podmíněného odsouzení řádně podrobit psychoterapeutické léčbě.

Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku se mu dále **ukládá trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu povolání učitele či vychovatele osob mladších 18 let a obdobných povolání a činností na dobu deseti (10) let.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se mu dále ukládá **trest propadnutí věci**, a to mobilního telefonu značky [REDAKCE], IMEI [REDAKCE]7, IMEI [REDAKCE], černé barvy s gelovým ochranným krytem černé barvy.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Tachově uznal obžalovaného [REDAKCE] napadeným rozsudkem vinným pod body 1) a 2) výroku o vině přečinem ohrožení výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku (pokračoval v páchání takového činu po delší dobu a takový čin spáchal opětovně). Pod bodem 1) ho navíc uznal vinným přečinem svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku (pokračoval v páchání takového činu po delší dobu). Pod bodem 2) ho navíc uznal vinným přečinem výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3 alinea 1 trestního zákoníku a přečinem zneužití dítěte k výrobě pornografie podle § 193 odst. 1 trestního zákoníku.
2. Obžalovaný se zmíněných přečinů podle okresního soudu dopustil tím, že

1) *nejméně od září 2022 do doby zadržení dne 13. 2. 2024 vědomě zneužil svého vlivu a důvěryhodnosti vyplývající z jeho postavení pedagoga působícího na Základní škole [REDAKCE], okres [REDAKCE], a navázal blízký vztah s nezletilou [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], jež byla od září 2022 do června 2023 jeho žákyní, když od počátku prokazatelně znal její skutečný věk, psal jí na mobilní telefon soukromé zprávy, protěžoval ji v rámci vyučování upozorněním na budoucí písemné práce, po ukončení školní docházky ji vedl k pohlavní nevázanosti tím, že s ní od července 2023 udržoval intimní poměr a opakovaně se záměrem vlastního uspokojení s ní vícekrát vykonal soulož na různých místech v okolí [REDAKCE], okres [REDAKCE], a v [REDAKCE] nebo jeho okolí ve svém osobním motorovém vozidle tovární značky [REDAKCE], registrační značky [REDAKCE], se kterým za nezletilou jezdil, přičemž k získání její náklonnosti a dosažení svého vlastního uspokojení sexuálního pudu této kupoval různé dárky v podobě například šátku značky [REDAKCE], šperků, kosmetiky, poskytoval jí finanční prostředky, či jiné výhody spočívající například v doučování, což jí s ohledem na její věk a nezkušenost mohlo ovlivňovat v jejím dalším způsobu života, zejména v zjištěném výběru partnerů a citovém vztahu k mužům, kdy obviněný byl její první sexuální partner,*

2) *od počátku roku 2022 do doby zadržení dne 13. 2. 2024, tedy v době, kdy nejprve vyučoval nezletilou [REDAKCE], narozenou [REDAKCE], a posléze po ukončení její školní docházky s ní od července 2023 udržoval intimní poměr, a v blíže nezjištěné době, nejdříve od července 2023 na svůj mobilní telefon natočil nejméně 4 videa v situaci, jak jej poškozená orálně uspokojuje či při jejich souloži, a pořídil nejméně 43 jejích fotografií ve vyzývavých polohách, předvádějící její intimní místa, přestože od počátku prokazatelně znal její skutečný věk, kdy takto vytvořená videa a fotografie mající jednoznačně pornografický charakter, jenž zobrazují nebo jinak využívají dítě, si vědomě ponechával uložené na svém osobním mobilním telefonu značky [REDAKCE], IMEI: [REDAKCE] IME2: [REDAKCE], kde mimo jiné na úložištích uvedeného mobilního telefonu přechovával pro svoji potřebu a vlastní uspokojení dalších nejméně 117 obrazových souborů a 65 videí zobrazujících opět nezletilou [REDAKCE] vyzývavě předvádějící její intimní místa, mající také jednoznačně pornografický charakter, přičemž poškozenou při jejich vzájemné konverzaci přes sociální síť opakovaně žádal a nabádal, aby se v takových sváděcích polohách vyfotila a fotky či videa mu posílala, případně mu poškozená v rámci jejich intimního poměru zasílala svoje fotky sama, neboť věděla, že to obviněný chce,*

když popisovaného jednání pod body ad 1-2) se zároveň dopustil i přesto, že byl Okresním soudem v Tachově, okres Tachov, rozsudkem pod spisovou značkou 8T 37/2012 odsouzen mimo jiné pro přečin ohrožení výchovy dítěte dle § 201 odstavec 1 písmeno a), odstavec 3 písmeno b) trestního zákoníku k úbrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti sedmi měsíců, kdy výkon trestu byl odložen na zkušební dobu v trvání čtyř roků a zároveň dle ustanovení § 73 odstavce 1 trestního zákoníku mu byl uložen trest zákaazu činnosti spočívající v zákaazu povolání učitele či vychovatele osob mladších 18 let a obdobných povolání a činností na dobu pěti roků.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

3. Soud prvního stupně obžalovanému za tato jednání uložil podle § 193 odst. 1 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 roků a 3 měsíců nepodmíněně. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku ho pro výkon tohoto trestu zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku mu dále uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání učitele či vychovatele osob mladších 18 let a obdobných povolání a činností na dobu 10 let. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku mu uložil propadnutí věci, konkrétně mobilního telefonu specifikovaného v této části výroku o trestu.
4. Obžalovaný podal proti tomuto rozsudku včasné odvolání, které zaměřil proti všem výrokům napadeného rozsudku. V jeho odůvodnění prostřednictvím obhájce k bodu 1) výroku o vině uvedl, že ačkoli je skutek časově zařazen do období od září 2022 do 13. 2. 2024, fakticky jsou v dalším popisu skutku rozlišována dvě časové období a jednání obžalovaného v nich. Prvé období je období školní docházky a druhé po jejím skončení. Obžalovaný se domnívá, že protiprávnost jeho jednání je třeba hodnotit samostatně ve vztahu k jednotlivým časovým obdobím. Jednání za dobu školní docházky lze hodnotit jako nevhodné a v rozporu s povinnostmi pedagoga a etickým kodexem učitele, ale v souladu s ustanovením § 12 odst. 2 trestního zákoníku by na toto jednání měla být aplikována zásada subsidiarity trestní represe. Toto jednání by tedy nemělo být postihováno jako trestný čin. Pro tento závěr svědčí usnesení krajského soudu ze dne 1. 8. 2024 č. j. 9 To 206/2024 - 345 vydané v této trestní věci o vazbě obžalovaného. Krajský soud konstatuje, že za závažnější část jednání je považováno to, jehož se obžalovaný měl dopustit po skončení školní docházky. Navrhuje posoudit, zda jednání obžalovaného v době školní docházky dosáhlo takové míry společenské škodlivosti, aby bylo možno a nutno uplatňovat trestněprávní postih s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe.
5. Pokud jde o jednání obžalovaného po skončení školní docházky poškozené, nebylo prokázáno, že dárky, které jí daroval, byly poskytnuty za pohlavní styk s ní. Tato příčinná souvislost nebyla v řízení prokázána. V odůvodnění napadeného rozsudku není vyjádřeno, jaké skutečnosti prokazují, že jednání obžalovaného bylo motivováno dosažením uspokojení jeho sexuálního pudu. Po skončení školní docházky obžalovaný už nebyl vyučujícím poškozené, neměl na ni v tomto směru žádný vliv, bylo zcela na rozhodnutí poškozené, zda se s obžalovaným sejde nebo ne. Poškozená se k pohnutkám schůzek příliš nevyjadřuje, ale je zjevné, že i ona o ně stála a s následným sexem souhlasila. Pokud by se nejednalo o jejího bývalého učitele, nebyl by ani takto věkově nerovnocenný vztah, respektive sexuální styk v rámci tohoto vztahu považován za protiprávní. Poškozená už byla ve věku, kdy sex s ní není v rozporu se zákonem. Navíc je všeobecně známo, že v současnosti dívky vyspívají rychleji než v minulosti, a to fyzicky i psychicky. I tato okolnost měla být zohledněna při posuzování míry protiprávnosti jednání obžalovaného. Ten považuje minimálně za sporné, zda jeho v řízení prokázané jednání vůči poškozené po skončení školní docházky dosahuje míry škodlivosti potřebné pro uplatnění trestní represe. I pokud by odvolací soud dospěl ke kladnému závěru, nebyly tyto námitky dostatečně zohledněny při ukládání trestu.
6. Obžalovaný považuje popis skutku pod bodem 2) napadeného rozsudku za vnitřně rozporný minimálně při vymezení časového rozpětí, v němž mělo ze strany obžalovaného docházet k protiprávnímu jednání. V popisu skutku je období, kdy měl obžalovaný pořizovat fotografie a videa, uvedeno, že se to mělo stát od počátku roku 2022 do doby zadržení obžalovaného dne 13. 2. 2024. V dalším pokračování popisu skutku je pak uvedeno, že se mělo jednat o blíže nezjištěnou dobu, nejdříve od července 2023. Takové vymezení je tedy nejednoznačné. Z provedených důkazů vyplynulo, že obžalovaný fotky nafotil a videa natočil až v době intimního poměru s poškozenou, tedy v období počínajícím červencem 2023 a později, kdy s ohledem na získání těchto fotografií a videí lze z metadat k nim zjistit přesný údaj o datu jejich pořízení a přesněji vymezit časové období, kdy k jejich vytvoření došlo. Obžalovaný nezpochybňuje, že videa a fotografie pořídil tak, jak se k tomu již vyjádřil před orgány činnými v trestním řízení. Poukazuje na skutečnost, že nelze všechny jím vyfocené fotografie paušálně označit za pornografické dílo bez toho, že jsou posouzeny jednotlivé snímky. Na některých fotografiích byla poškozená focena ve spodním prádle bez

zobrazení pohlavních orgánů a jednalo se tak spíše o „glamour fotografie“ a u jiných snímků nelze zjistit, kdo je na fotografii vyfocen, když je vyfocena jen část těla bez obličeje. Obžalovaný vše natočil a nafotil v rámci intimního vztahu s poškozenou pro sebe, nikoli pro jakékoli publikování, šíření či jiné nakládání s nimi. To nebylo vyvráceno. Fotografie a videa byla pořizována jako součást intimity partnerského vztahu mezi ním a poškozenou. Takové jednání nelze považovat za společensky škodlivé přesto, že byly naplněny formální znaky trestných činů specifikovaných v § 192 a § 193 trestního zákoníku. I v tomto ohledu měla být aplikována zmíněná zásada subsidiarity trestní represe a jednání obžalovaného by nemělo být posuzováno jako trestný čin. Na podporu této argumentace obžalovaný poukazuje na posun v aktuálním způsobu vnímání obdobných snímků a okolností jejich pořízení a uchování. U většiny společnosti došlo k posunu hranic studu, míry a četnosti zobrazování nahého těla, a to včetně komunikace mezi mladistvými, respektive osobami ve věku 14–18 let věku, kterým je jinak právem poskytována zvýšená právní ochrana. V tomto směru obžalovaný poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 7 Tdo 1077/2004 a sp. zn. 6 Tdo 832/2021 a na odbornou literaturu.

7. Při hodnocení fotografií uložených v telefonu obžalovaného tento namítá, že nebylo rozlišeno, které fotografie nafotil a které mu poslala poškozená. V případě fotografií a videí vytvořených obžalovaným se znovu poukazuje na námitku subsidiarity trestní represe, kdy pouze v případě jejího neakceptování by bylo možno považovat použitou právní kvalifikaci za přílehavou, avšak pouze ve vztahu k fotografiím a videím prokazatelně vytvořeným obžalovaným. U fotografií vytvořených poškozenou a zaslaných obžalovanému, které si obžalovaný ponechal vložené v telefonu, by mohla připadat v úvahu trestněprávní kvalifikace pouze podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku, a to právě s ohledem na princip subsidiarity trestní represe. Jednalo se o snímky sdílené v rámci intimního vztahu mezi partnery. Toto posouzení fotografií však učiněno nebylo, proto nelze dokazování ve vztahu k výroku o vině pod bodem 2) považovat za dostačující. I tyto namítané skutečnosti by v každém případě měly být zohledněny při ukládání trestu. Obžalovaný proto navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci okresnímu soudu k doplnění dokazování. Pro případ, že by odvolací soud považoval dokazování za dostačující, obžalovaný navrhl po zrušení napadeného rozsudku jeho zproštění obžaloby minimálně v té části jeho jednání, jak je uvedeno v odůvodnění odvolání.
8. Pro případ, že by se odvolací soud ztotožnil s výrokem o vině napadeného rozsudku, obžalovaný namítá nepřiměřenou přísnost uloženého trestu. Zdůrazňuje, že jeho jednání souviselo s vnímáním vztahu jako vztahu partnerského a posléze i intimního. Nebyla zohledněna doba, která uplynula od předchozího zahlazeného odsouzení obžalovaného. Ten dokázal poměrně dlouho své jednání korigovat. Měla být zohledněna celková délka jeho pobytu ve vazbě a jeho chování po propuštění z ní. Obžalovaný začal docházet na psychoterapii k MUDr. [REDAKCE], dodržuje omezení uložená mu v rozhodnutí o propuštění z vazby, obnovil manželské soužití s manželkou. Uložení nepodmíněného trestu by bylo zásahem do tohoto obnoveného vztahu s ní a oběma dětmi obžalovaného, a to za situace, kdy kombinace podmíněného trestu odnětí svobody a ukládaných omezení může dosáhnout na jedné straně lepší nápravy obžalovaného a současně potřebné ochrany společnosti. Pokud jde o trest propadnutí mobilního telefonu, ten mu sice umožňoval přístup k fotografiím a komunikaci s poškozenou, ale jedná se o multifunkční přístroj používaný obžalovaným při jeho podnikatelské činnosti a každodenních aktivitách. Proto je i tento druh trestu nepřiměřený.
9. Státní zástupkyně ve veřejném zasedání navrhla odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnout.
10. Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaného podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, kterému předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K odvoláním nevytýkaným vadám mohl přihlídnout, pokud by měly vliv na správnost odvoláním napadených výroků.

11. Krajský soud nezjistil v řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, žádné procesní vady. Všechny orgány činné v trestním řízení dodržely ustanovení zabezpečující objasnění věci a právo obžalovaného na obhajobu. To nebylo jejich postupem omezeno ani zkráceno.
12. Okresní soud provedl v projednávané věci úplné dokazování ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. Nepochybil, když zamítl návrh obžalovaného na doplnění dokazování (viz bod 14. odůvodnění). I krajský soud považuje navrhované důkazy za okrajové a nadbytečné. Nemohly by nic změnit na rozhodnutí o vině obžalovaného ani o trestu.
13. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku úplně, přiléhavě a logicky vysvětlil, z jakých důkazů vycházel, jak je hodnotil a k jakým skutkovým závěrům na jejich základě dospěl. Krajský soud považuje tuto argumentaci za správnou, ztotožnil se s ní, proto může na tyto pasáže odůvodnění z důvodu stručnosti odkázat (viz zejména body 3. – 16. odůvodnění). Soud prvního stupně primárně vycházel ze svědecké výpovědi nezletilé svědkyně [REDAKCE], která velmi podrobně popsala svůj vztah s obžalovaným a jeho jednání. Další provedené důkazy (výpovědi svědků a listinné důkazy) s její výpovědí zcela korespondují. Nebylo zjištěno nic, co by věrohodnost nezletilé svědkyně zpochybňovalo. Okresní soud se také odpovídajícím způsobem vyjádřil k verzi obžalovaného. Ten sice jednání popsané ve výroku o vině napadeného rozsudku v zásadě doznává, ale snaží se ho zasadit mimo rámec trestní odpovědnosti. Pokud jde o časové vymezení jeho jednání, obžaloba i okresní soud ho rozčlenily do dvou ve výroku o vině popsaných skutků. Na jednání obžalovaného je třeba nahlížet kontinuálně. Z provedených důkazů, včetně výpovědi nezletilé svědkyně, je zřejmé, že obžalovaný už v době její školní docházky nezletilou nedůvodně protěžoval, vyzvedával ji z hodin jiných vyučujících a choval se k ní jinak, než k jejím spolužákům. I podle názoru krajského soudu bylo jeho jednání už v této době cíleně zaměřeno na to, aby s ní po skončení školní docházky navázal intimní poměr. Podle nezletilé s ní obžalovaný už od osmé třídy její školní docházky vedl nestandardní komunikaci prostřednictvím mobilního telefonu. Po skončení školní docházky obžalovaný v těchto aktivitách pokračoval a skutečně s nezletilou intimní poměr navázal. K tomu došlo ze strany nezletilé zcela dobrovolně. Popis skutku je sice rozdělen na dvě části, ale obě spojuje, jak vyplývá z právní věty výroku o vině, přečin ohrožení výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku. Obžalovaný jednání pod body 1) i 2) výroku o vině, naplnil všechny znaky jeho skutkové podstaty. Formální rozčlenění kontinuálního jednání obžalovaného na dvě části tedy nemá na posouzení jeho viny žádný význam.
14. Soud prvního stupně pod bodem 16. zcela odpovídajícím způsobem vysvětlil, jak hodnotil provedené důkazy a jaké jednání obžalovaného měl za prokázané. Krajský soud znovu zdůrazňuje, že jednání obžalovaného bylo dlouhodobé, kontinuální a cílené. Přerostlo v navázání intimního styku s nezletilou, a právě v té době obžalovaný pořizoval inkriminovaná videa a fotografie. I podle názoru krajského soudu mají charakter pornografických děl, a to i těch, která zobrazují dítě (osobu mladší 18 let). Za takové pornografické dílo zobrazující dítě lze pokládat snímky obnažených dětí v polohách vyzývavě předvádějících pohlavní orgány za účelem sexuálního uspokojení, dále pak snímky dětí zachycující polohy skutečného či předstíraného sexuálního styku s nimi, popřípadě i jiné obdobně sexuálně dráždivé snímky dětí (viz R 35/2005). Soubory zachycené na nosiči na čísle listu 239 tato kritéria vesměs splňují. Rozhodně se nejedná o tzv. „glamour fotografie“, tedy fotografie je zachycující krásu ženského těla. Jde o snímky či videa, které obžalovaný pořídil přímo při pohlavním styku s nezletilou. Kromě toho se jedná o fotografie její postavy ve vyzývacích polohách, eventuálně o detailní snímky jejích intimních partií.
15. Zcela nedůvodná je námitka obžalovaného, že dárky, které nezletilé poskytoval, nesouvisely s jeho požadavky na sex. Přímou nemusely, ale v kontextu jeho dlouhodobého cíleného jednání tomu nemohlo být jinak. Je pravda, že nezletilá po obžalovaném dárky přímo či nepřímou žádala, ovšem jejich poskytování obžalovaným nepochybně souviselo s intimní sférou jejich vztahu. Jinými slovy, dárky poskytoval i proto, aby mohl v intimních aktivitách s nezletilou pokračovat i nadále. Lze připustit, že ve společnosti došlo k posunu hranic studu v otázce vnímání nahého lidského těla. To

však nic nemění na tom, že fotografie a videa pořízená obžalovaným nebo nezletilou mají pornografický charakter ve smyslu příslušných skutkových podstat trestního zákoníku. Tyto soubory tuto většinou akceptovatelnou hranici evidentně překračují.

16. Obžalovaný se v odvolání opakovaně domáhá užití ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku o zásadě subsidiarity trestní represe. K tomuto ustanovení poskytl výkladové stanovisko Nejvyšší soud České republiky pod sp. zn. Tpjn 301/2012. Podle něj je trestným činem podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně. Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě **méně závažných trestních činů** korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 trestního zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že **posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty**.
17. Z hlediska tohoto výkladu nelze v případě obžalovaného a jím spáchaných přečinů uvažovat o aplikaci zásady subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku. V té souvislosti je třeba znovu zdůraznit, že jednání obžalovaného bylo dlouhodobé, cílené, zasahovalo do intimní sféry nezletilé poškozené, obžalovaný zneužil při páchaní činu svého postavení jejího učitele v základní škole. V minulosti už se obdobného jednání dopustil, byť jeho dřívější odsouzení je zahazeno. Naplnil svým jednáním znaky několika přečinů, u některých dokonce v kvalifikované skutkové podstatě. Rozhodně nelze dovodit, že jím spáchané skutky z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídají běžně se vyskytujícím trestným činům daných skutkových podstat. Naopak jsou s nimi přinejmenším rovnocenné, spíše je převyšují.
18. Soud prvního stupně pod bodem 17. odůvodnění přílehlavě zdůvodnil použitou právní kvalifikaci. Jednání obžalovaného zákonným způsobem posoudil jako výše vyjmenované přečiny. Vysvětlil, jaké skutečnosti zakládají znaky objektivních stránek skutkových podstat zmíněných přečinů. Krajský soud může odkázat i na tuto pasáž odůvodnění napadeného rozsudku, když zde uvedené argumenty považuje za přílehlavé. Neměl důvod cokoli měnit na výroku o vině napadeného rozsudku, proto ho ponechal beze změny.
19. Okresní soud obžalovanému uložil už nepodmíněný trest odnětí svobody, a to správně jako úhrnný podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku za více trestných činů. Vyměřil ho v trvání 2 roků a 3 měsíců v trestní sazbě od jednoho roku do pěti let (§ 193 odst. 1 trestního zákoníku). Krajský soud provedl v odvolacím řízení listinné důkazy, které si sám obstaral nebo je předložil obhájce obžalovaného. Po komplexním zhodnocení všech důkazů vztahujících se k ukládanému trestu dospěl k závěru, že nepodmíněný trest odnětí svobody je nepřiměřeně přísný.
20. Jednání obžalovaného bylo nepochybně dlouhodobé a vykazovalo potřebný stupeň společenské škodlivosti. Nepochybně k jeho spáchání zneužil svého postavení učitele nezletilé. Na druhou stranu je evidentní, že se nezletilá k jeho jednání, návrhům a požadavkům stavěla velmi vstřícně, byla sama aktivní, dobrovolně mu posílala fotografie svého nahého těla a dobrovolně s tím navázala intimní poměr. Lze připustit, že jednání obžalovaného nelze považovat typicky takzvané za predátorské. To nic nemění na tom, že právě obžalovaný a nikoli poškozená měl dbát na to, aby se

vztah nerozvinul do intimní sféry, a pokud už se tak stalo, aby byl ukončen. V tomto směru okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku zcela adekvátně rozebral morální a mravní aspekty jejich vztahu. Obžalovaný už se tohoto jednání v minulosti dopustil (viz bod 12. odůvodnění napadeného rozsudku). V trestní věci Okresního soudu v Tachově byl pravomocně odsouzen za zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku a přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, dopustil se jich od dubna 2011 do srpna 2011 a od května 2011 do června 2011. Osvědčil se ve zkušební době podmíněného odsouzení a vykonal trest zákazu činnosti. Toto odsouzení je tedy zahlazeno a nelze ho obžalovanému přičítat v tíži jako obecnou přítěžující okolnost recidivy.

21. Obžalovaný byl v projednávané věci od 13. 2. 2024 do 1. 8. 2024, tedy poměrně dlouhou dobu, ve vazbě. I její výkon na něho mohl působit v tom směru, aby si uvědomil nepřipustnost svého jednání. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 8. 2024 sp. zn. 9 To 206/2024 byl propuštěn z vazby, když při existenci vazebního důvodu podle § 67 písm. c) trestního řádu byla vazba nahrazena přijetím písemného slibu obžalovaného, stanovením probačního dohledu a zákazem výkonu pedagogické nebo jiné práce s dětmi. Podle zprávy probačního úředníka (č.l. 411–412) je obžalovaný po propuštění z vazby v pravidelném kontaktu s probačním úředníkem, dostavuje se v intervalu jedenkrát týdně. Řádně dochází ve stanovených termínech na konzultace, informuje o aktuální situaci. Od 11. 11. 2024 je zaměstnán na pozici IT administrátora ve firmě ██████████ s.r.o., ██████████ 9. K tomu doložil pracovní smlouvu včetně popisu pracovní činnosti (č.l. 416 a č.l. 417). Obžalovaný po propuštění z vazby sám dobrovolně dne 2. 9. 2024 zahájil psychoterapeutickou léčbu v ordinaci MUDr. Mgr. ██████████. Podle její aktuální zprávy (č.l. 418) dochází v intervalu jedenkrát za 2–3 týdny na pravidelná psychoterapeutická sezení. Pracují zejména na prohloubení náhledu. Během terapie obžalovaný dobře spolupracuje. Obžalovaný kromě toho předložil ověřené prohlášení své manželky (č.l. 415), ze kterého, zjednodušeně vyjádřeno, vyplývá, že se obžalovaný o rodinu stará, ona se s ním nechce rozvádět a přimlouvá se za to, aby zůstal s rodinou, a to i z ekonomických důvodů. Krajský soud po zhodnocení všech výše uvedených důkazů a skutečností dospěl k závěru, že v aktuální situaci je uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody obžalovanému nepřiměřeně přísné a že by účel trestu mohl splnit podmíněně odložený trest odnětí svobody se stanovením dohledu a dalších povinností, to vše samozřejmě v kombinaci s trestem zákazu činnosti v maximální možné výměře a s trestem propadnutí věci. Proto k odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 písm. b) trestního řádu sám znovu rozhodl tak, že obžalovanému uložil podle § 193 odst. 1 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody ve stejné výměře jako soud prvního stupně, tedy v trvání 2 roků a 3 měsíců. Jeho výkon mu však podle § 81 odst. 1, § 84 a § 85 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na maximální dobu v trvání 5 let za současného vyslovení dohledu nad obžalovaným. V rámci podmíněného odsouzení mu pak stanovil povinnost podle § 85 odst. 3 a § 48 odst. 4 trestního zákoníku podrobit se řádně psychoterapeutické léčbě, kterou již započal. Zopakoval výrok o uložení trestu zákazu činnosti podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku, konkrétně činnosti spočívající v zákazu výkonu povolání učitele či vychovatele osob mladších 18 let a obdobných povolání a činností, a to na maximální možnou dobu v trvání 10 let. Zopakoval rovněž podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku trest propadnutí věci, a to mobilního telefonu konkretizovaného v této části výroku o trestu. Jde nepochybně o nástroj trestné činnosti podle §135a trestního zákoníku. Obžalovaný v mobilním telefonu přechovával soubory naplňující znaky pornografického díla zobrazujícího dítě, tedy ho užil ke spáchání trestného činu. Z výše uvedeného vyplývá, že výrok o vině zůstal v napadeném rozsudku mezi změny.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 4. 12. 2024

JUDr. Pavel Fait v. r.
předseda senátu

Tento rozsudek nabyl právní moci a vykonatelnosti ve výroku o trestu dne 4.12.2024. Doložku právní moci připojila [REDAKCE] dne 7.1.2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].